

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

444 — nr 394 z dnia 17 września 1959 r. w sprawie określenia kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy 713

ZARZĄDZENIA:

445 — Ministra Finansów z dnia 23 września 1959 r. zmieniające zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń 714

446 — Ministrów Gospodarki Komunalnej oraz Przemysłu Ciężkiego z dnia 23 września 1959 r. w sprawie zaopatrzenia ludności gromad w gaz z gazociągów dalekosiężnych 714

447 — Ministrów Przemysłu Ciężkiego i Gospodarki Komunalnej z dnia 29 sierpnia 1959 r. w sprawie współpracy resortów przemysłu ciężkiego i gospodarki komunalnej w zakresie spraw dotyczących gazownictwa 715

INSTRUKCJA

448 — Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 25 września 1959 r. zmieniająca instrukcję z dnia 29 grudnia 1953 r. w sprawie karania mandatami karnymi za wykroczenia żeglugowe mniejszej wagi na śródlądowych drogach wodnych 716

OBWIESZCZENIE

449 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 30 września 1959 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych przez Polski Komitet Normalizacyjny norm państwowych 718

444

UCHWAŁA Nr 394 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1959 r.

w sprawie określenia kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy.

Na podstawie art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 lipca 1958 r. o zmianie ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. Nr 44, poz. 219) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala następujące wytyczne w sprawie określenia kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy.

§ 1. 1. Pracownikami na stanowiskach kierowniczych są pracownicy umysłowi, którym powierzono stałe kierowanie zakładem pracy lub komórką organizacyjną w zakładzie pracy albo pracą innego określonego zespołu pracowników.

2. Za kierownicze uważa się w szczególności stanowiska:
1) dyrektorów (kierowników) zakładów pracy i ich stałych zastępców,
2) naczelnych (głównych) inżynierów (kierowników produkcji) i ich stałych zastępców,

3) głównych księgowych (starszych księgowych) i ich stałych zastępców,

4) kierowników (naczelników) wydziałów, działów, oddziałów, sekcji oraz równorzędnych komórek organizacyjnych i ich stałych zastępców, a także kierowników zmianowych,

5) kierowników określonego zespołu pracowników i ich stałych zastępców.

3. Za stanowiska stałych zastępców, o których mowa w ust. 2 pkt 1—5, uważa się stanowiska zastępców, przewidziane w strukturze organizacyjnej zakładu pracy.

4. Pracowników, którym powierzono pełnienie obowiązków na stanowiskach uznanych za kierownicze, uważa się w czasie pełnienia tych obowiązków za pracowników na stanowiskach kierowniczych.

5. Pracownika, któremu na czas nieobecności pracownika zajmującego stanowisko kierownicze powierzono jego zastępstwo, uważa się po upływie trzech miesięcy pełnienia zastępstwa za pracownika na stanowisku kierowniczym w rozumieniu art. 16a ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 lipca 1958 r. o zmianie ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. Nr 44, poz. 219).

6. Na równi z pracownikami na stanowiskach kierowniczych traktuje się majstrów (mistrzów) i starszych majstrów (starszych mistrzów), pracowników na stanowiskach równorzędnych oraz magazynierów i starszych magazynierów — w zakresie przyjmowania i zdawania zmiany.

7. W poszczególnych gałęziach pracy, w zależności od organizacji pracy, mistrzowie i starsi mistrzowie (pracownicy na stanowiskach równorzędnych) mogą być uznani za pracowników na stanowiskach kierowniczych bez ograniczenia przewidzianego w ust. 6.

§ 2. Pracownikami na samodzielnych stanowiskach są:

- 1) pracownicy umysłowi zajmujący stanowiska, które są określone w strukturze organizacyjnej zakładu pracy jako samodzielne stanowiska pracy,
- 2) pracownicy umysłowi, którzy w związku z rodzajem wykonywanej pracy przez znaczną część czasu pracy przebywają poza zakładem pracy, wskutek czego czas ten nie może być ściśle kontrolowany.

§ 3. Dotychczasowe przepisy określające kategorie pracowników nie posiadających prawa do oddzielnego wynagrodzenia za pracę poza normalnymi godzinami pracy pozostają w mocy w zakresie ustalonym w art. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zmianie ustawy o czasie pracy w przemyśle

i handlu (Dz. U. Nr 44, poz. 219) do czasu wydania wykazów, o których mowa w § 4.

§ 4. 1. Przy ustalaniu wykazów stanowisk, o których mowa w art. 16a ust. 2 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, należy uwzględnić strukturę organizacyjną i nomenklaturę stanowisk obowiązującą w poszczególnych gałęziach pracy oraz warunki pracy na tych stanowiskach.

2. Wykazy stanowisk (ust. 1) powinny być uzgodnione z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sposób przewidziany w uchwale nr 312a Rady Ministrów z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie trybu postępowania przy ustalaniu wynagrodzenia za pracę i świadczeń wynikających ze stosunku pracy (Monitor Polski Nr 76, poz. 448).

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

445

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 września 1959 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 7 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-49, poz. 648; z 1952 r. Nr A-44, poz. 626 i Nr A-93, poz. 1444; z 1953 r. Nr A-22, poz. 276 i Nr A-76, poz. 909; z 1955 r. Nr 13, poz. 136; z 1956 r. Nr 26, poz. 362; z 1957 r. Nr 47, poz. 291; z 1958 r. Nr 5, poz. 22, Nr 74, poz. 434 oraz Nr 94, poz. 515) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 dodaje się:

a) nowy pkt 7 w brzmieniu: „7) kierowcom pojazdów samochodowych i ich pomocnikom — z tytułu pre-

mii za zdanie opon nadających się do użycia w trakcji konnej lub do bieżnikowania, wypłacanych na podstawie obowiązujących przepisów”;

b) nowy pkt 8 w brzmieniu: „8) osobom szkolącym pracowników w uspołecznionych zakładach pracy — z tytułu premii za pomyślny wynik szkolenia, wypłacanych na podstawie obowiązujących przepisów”;

2) w ust. 3 i 4 pkt 1 i 2 wyrazy „wymienionych w ust. 1 pkt 1—5” zastępuje się wyrazami „wymienionych w ust. 1 pkt 1—8”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą co do § 1 pkt 1 lit. a) — od dnia 1 czerwca 1959 r., a co do § 1 pkt 1 lit. b) — od dnia 25 czerwca 1959 r.

Minister Finansów: w z. J. Dusza

446

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ ORAZ PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 23 września 1959 r.

w sprawie zaopatrzenia ludności gromad w gaz z gazociągów dalekosiężnych.

W związku z zarządzeniem nr 232 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 października 1958 r. w sprawie wykonywania zadań dotyczących gospodarki komunalnej w gromadach (Monitor Polski Nr 94, poz. 512) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sprawy zaopatrzenia ludności gromad w gaz, z wyjątkiem zaopatrzenia w gaz z gazociągów dalekosiężnych będących w gestii resortu przemysłu ciężkiego, należą do resortu gospodarki komunalnej.

2. Sprawy zaopatrzenia w gaz z gazociągów dalekosiężnych mogą być prowadzone — w przypadkach uzasadnionych miejscowymi warunkami i w uzgodnieniu z dostawcą gazu — przez prezydium właściwych rad narodowych.

§ 2. 1. Programowanie gazyfikacji gromad z gazociągów dalekosiężnych należy do wydziałów gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium właściwych wojewódzkich rad narodowych, działających w porozumieniu ze Zjednoczeniem Przemysłu Gazowniczego.

2. Program gazyfikacji gromad z gazociągów dalekosiężnych obejmować będzie ustalenie gromad do zgazyfikowania, inwestora budowy sieci lokalnej oraz określenie, do kogo będzie należeć eksploatacja tej sieci.

§ 3. Ustala się następujące zasady wykonywania zadań w zakresie zaopatrywania ludności gromad w gaz z gazociągów dalekosiężnych:

1) budowa odgałęzień wysokoprężnych, urządzeń redukcyjno-pomiarowych i urządzeń do nawaniania gazu należy do zakładów gazownictwa wchodzących w skład Zjednoczenia Przemysłu Gazowniczego, nazywanych w dalszej części „zakładami gazownictwa”; w uzgodnieniu między zakładem gazownictwa a prezydium właściwej rady narodowej określona część kosztów budowy odgałęzienia wysokoprężnego oraz wymienionych urządzeń może być poniesiona przez prezydium danej gromadzkiej rady narodowej lub przez odbiorców gazu;